

Zi încetoșată

Bragagiu

Ziua parcă vrea să strige-n
Apăsarea grea de iarnă
Când și eu îmi cat un sprijin
Pe un plumb ce nu se toarnă.

Văd cum lasă atmosfera
Pe noi talpa grea și lată
Și-s oprit în bariera
De pe zarea încuiată.

Uit de zboruri și de vise
Tânguind prin pași de ceață
Ce-n secundele închise
Mai foșnesc ceva a viață.

Dar, de fapt, aud cu simțul
Și deloc cu auzirea
Cum dezmiard monetei zimțul
Propunându-mi fericirea.

Dragostei cum spun erotic
Că ea-i piele doar și bale
Ori visând de munți exotic
Lăfăind călduț în vale.

Vremea nu mai știu de trece -
Practic ea nici nu se mișcă
Numai știu că este rece
De la față la manișcă.

Și tot stau fără plecare
Ca și-n nopți pușcăriașul
Care-n dor și în visare
Și-a săpat adânc făgașul.

Nu proptesc un val de pâclă
Negăsind în el putere,
Dar și-un zid parcă din sticlă
Mă oprește cu tăcere.

Îndesat și matematic
Ca imagini din albume
Socotesc ce singuratic

Pot a fi pe astă lume.

Și doar inima îmi spune
C-am copii și nevasta,
Și-ndeobște e-o minune
Că trăiesc în ziua asta.
Victor Bragagiu